

BALADA

IVO BRNČIČ

*Ko sredi blatnega poljá
razbit naposled obležiš,
vé zate le še burje piš,
s teboj zgolj črna je temá.*

*Ko psi med razvalinami
zatulijo v brezzvezdno noč
— kar koli že si bil nekoč:
zavržen med krtinami*

*ko mrhovina, kot osaf,
ujet v objem prsti lepljivi
samó še toneš, toneš v sivi
plasti podzemeljskih prepad.*

*Tedaj zaman je vsak upor;
saj ne prevpiješ več viharja;
iz mraka ti le odgovarja
dežjâ in vetra mrki zbor.*

*Zaman na ljubljeni obraz
še misliš v blazni bolečini;
nikogar ne otmó spomini,
ki mu je drug predsmrtni mraz.*

*Drget mesa, potop krvi,
molitev razdrobljenih rok,
krvavih ust samotni stok,
grgranje nemo — to si ti.*

*Ko sredi blatnega poljá
razbit naposled obležiš,
nad tvojim grobom burje piš
le poje in molči temá.*